Sapaniel & Tarzov – Hotel Nebe

Zdeněk Záhora

//

Město je zázrakem moderní doby. Ve městě Spaniela a Tarzova lidé spí, pracují, utrácejí čas a peníze v barech a prohánějí se v datapoušti. Ve městě žijí všechen svůj čas, který jim byl věnován, ať už ten kdo jim ho věnoval, byl čímkoli. Práce Spaniela a Tarzova je většinou ve zkracování tohoto předem přiděleného času.

//

Nad hlavami jim proletěl taxík. Letěl nízko a táhl tím za sebou spoustu bordelu.
„Přemýšlels někdy nad tím, proč se vodcaď nemůžem dostat?“
Tarzov se ani neohlédl a dál sledoval protější budovu:
„Proč by sme se vodcaď nemohli dostat?“
Spaniel opřený o špinavou stěnu hotelu Nebe vrazil ruce do kapes a hledal tam něco na kouření. Vytáhl pomačkanou cigaretu a skousl ji mezi zuby
„Pamatuješ přeci na posledně.“ vytáhl z druhé kapsy zapalovač. „Jeli sme zrovna v tom červeným...“ zapálil si. „Však víš, v tom zmrzlinovým voze.“
Tarzov vycenil zuby: „Hehe, to byla sranda.“
Spaniel potáhl a sledoval marný zápas kanální krysy prokousat se železnou mříží ven na svobodu.
„Jo, sranda to byla.“ ucedil Spaniel. „Jeli sme na konec města a zkoušeli sme přeletět řeku, pamatuješ?“
„Proč by sme něco takovýho dělali?“ ptal se Tarzov.
„Však víš,...“ mumlal Spaniel.
V protější budově se rozsvítilo. Tarzov zpozorněl, ale hned se zase uvolnil, světlo vycházelo ze druhého patra, ne třetího. Spaniel si toho vůbec nevšiml: „Chtěli sme vypadnout, hlavně kvůli ňáké holce.“
„Fakt? Nic takovýho si nepamatuju.“ divil se Tarzov.
„Jo fakt, měla dlouhý zlatý vlasy a takový fialový oči.“ řekl Spaniel a rukama objížděl neviditelné linie. Cigareta při tom pouštěla do vzduchu malé obláčky dýmu.
Tarzov se stále nepohnul: „Fialový oči? Už jsi někdy viděl někoho, kdo by měl fialový oči?“
„Dneska už je možný všechno. A vůbec, mám pocit, že právě kvůli těm očím sme chtěli pryč z města.“
„Co by nám mohly takový oči udělat?“ vyfrkl Tarzov.
Okolo proletěl další taxík, ale tentokrát dostatečně vysoko. Spaniel dokouřil a zamáčkl zbytek cigarety do mezery mezi cihlami hotelu Nebe. Začal hledat po kapsách další materiál na odreagování, ale nic nenašel. Zapomněl otázku: „Hmm?“
„Ty oči, co by nám mohli udělat?“ zeptal se znovu Tarzov.
„Jako fyzicky?“
Tarzov přikývl.
„Myslím, že sme nechtěli vypadnout kvůli tomu, že by nám něco hrozilo... jako fyzicky.“ odmlčel se. „Fakt si nic nepamatuješ? Ani ty oči?“
Tarzov zavrtěl hlavou.

„To je divný. Bylo to nedávno“ řekl Spaniel a zamyslel se. „Mám pocit, jako by to bylo včera.“
Tarzov se na něj otočil a podíval se mu do očí: „Nejedeš zase na těch datodrogách?“
Spaniel podrážděně odfoukl: „Pche! Si piš že ne!“ rozhořčeně se odtáhl od Nebe „Stejně sem je nikdy nebral.“
Tarzov se vrátil ke sledování protějšího domu.
„Tomu sem Spanieli nikdy neuvěřil.“ zazubil se.
Spaniel zavrčel a vytáhl ruce z kapes: „Netlem se tak ty pazube! Tím světlem co se ti vodráží vod předkusu vyplašíš náš cíl.“
Spaniel nasupeně oddechoval a Tarzov se přestal usmívat. Něco na tom bylo.
„Vidíš to?“ ukázal Spaniel na kanál. „Tolik světla vyplašilo i tu ubohou krysu. Přestala se prokousávat ven.“
„Hmm.“ přitakal Tarzov a dál sledoval protější dům.
Dlouhou chvíli bylo ticho. Jen pár taxíků proletělo okolo. Dokonce i jeden osobní transport, ten tu v tuhle hodinu nečekali ani jeden. Spaniel upřeně sledoval kanál, ve kterém už skutečně žádná krysa nebyla.

U oprýskané stěny hotelu Nebe stála dvojce mužů. Oba měli dlouhé černé kabáty. To bylo tak jediné, co měli společné. Ten co koukal do země a co se opíral, byl menší, s hustým obočím a napůl dlouhými vlasy. Napůl proto, protože zatímco zepředu a z vrchu měl bohatou kštici, vzadu měl zátylek dokonale vyholený.

Tarzov se málem sesypal smíchy, když s tím Spaniel přišel. Vypadal uměle, jako plastiková figurína se špatnou parukou. Hlavně kvůli tomu, že měl přes lebku přehozený kus hadru, tak podle Tarzova vypadal z dálky. Moc se tomu nasmáli. Nebo alespoň Tarzov se nasmál.

Tarzov, byl vyšší, na rozdíl od Spaniela širokoramenný s malým kroužkem v nose. Moc se nehýbal a upřeně sledoval protější dům.
„Někdy mi přijde, že spoustu věcí zapomínám.“ ozval se zase Spaniel.
Tarzov nic neříkal. Čekání Spaniela vždycky nudilo, býval netrpělivý.
„Nevíš proč to tak je?“ ptal se Spaniel.
„Kdybys radši držel...“ vrčel Tarzov. Spaniel si odplivnul přes mříže do kanálu. „...hubu a sledoval okolí.“
Na chvíli se odmlčeli.
„Mimochodem bych věděl proč spoustu věcí zapomínáš.“ dobíral si ho Tarzov.
ŽBLUŇK!
„Hahá!“ vykřikl Spaniel. „Sem nečekal, že dopadne tak brzo.“
Tarzov protočil panenky k nebi, k tomu co měl nad sebou a povzdechl si.
„Nevíš jak rychle padá slina?“ ptal se Spaniel a se zájmem sledoval vnitřek kanálu. Nová zábava ho chytla a vesele v ní pokračoval.
„Kdybys radši držel hub...“
Spaniel mu náhle proběhl kolem ruky směrem k protějšímu domu. Ve třetím patře se svítilo a tak běželi ke vchodu. Když došli ke dveřím, byl Tarzov těsně za Spanielem. Otočil se a zkoumal, jestli je někdo poblíž, nebo jestli je někdo nesleduje. Proniknutí a zámky, to bylo na Spanielovi.

Ten si odepnul malíček pravé ruky a přiložil pahýlovitý konec prstu k bezpečnostnímu terminálu. Z otvoru v ruce vylezlo několik drátků, které se postupně zavrtaly do vnitřností bezpečnostního přístroje. Obrazovka se po chvíli rozsvítila příjemnou zelenou a zámek na dveřích zacvakal.

Vešli dovnitř.

Uvítal je zatuchlý vzduch a naprostá tma. Tarzov si nasadil černé brýle a rozhlédl se. Před nimi byly vysoké schody a pár dveří. Spaniel se na něj otočil: „Kam teď?“
„Do třetího.“ zavolal na něj Tarzov od otevírajícího se výtahu. Spaniel pozvedl obočí a nastoupil. Tarzov za ním vyhlédl a zmáčknul jediné tlačítko ve výtahu, „3“.

Spaniel se na něj usmál. Pak se podíval na tlačítko, a zpátky na Tarzova: „Kolik jich tam má být?“ zeptal se nadšeně.
„Jeden... Proč?“
„To je škoda, sem čekal, že řekneš tři.“ Tarzov se nechápavě zamračil. „Jen tak, chápeš...“ vysvětloval Spaniel a připojil se s jednoduchou gestikulací.
Tarzov se od něj beze slova otočil. Spaniel pokrčil rameny: „No co je?“

Dveře výtahu se otevřely a Tarzov vešel do chodby. Rána z pušky mu natrhla kabát a smýkla s ním na zem. Brýle mu srazil náraz na zem. Tarzov zapadl za zídku schodiště a vytáhl vlastní zbraň. Vysokorážní Hack&Shoot se starou revolverovou vizáží.

Další rána Tarzova zasypala kousky zdiva. Rychle se vyklonil a vypálil někam do tmy. Puška na druhé straně nepřetržitě drásala schodištní zeď.
Spaniel se zevnitř výtahu zasmál: „Vidíš to, to je kvůli tomu jak ses tlemil.“
„Kdybys radši držel hubu!“ zařval Tarzov. „Zastřel toho hajzla!“
Spaniel se zadržovaně smál a toho, že se dveře výtahu zavírají si všiml až už bylo pozdě. Odjel zpátky do prvního patra. Zevnitř výtahu byly slyšet nadávky.

Tarzov nevěřícně zakroutil hlavou a hned se zase schoval pod další várkou omítky. Vyklonil se a znovu vystřelil. Jeho zbraň vydávala hromový zvuk. Puška toho chlapa vydávala při každém výstřelu jen tiché bzučení.

Nahmatal na zemi brýle a nasadil si je. Pravý display nefungoval.
Sevřel revolver a počkal až skončí další série výstřelů. Výtah se mezitím začal vracet zpátky a už bylo rozumět Spanielovým nadávkám.

Jakmile se ozvalo poslední zabzučení, vyskočil zpoza rozstřílené zídky. Display mu odhalil kovový konstrukt několika hlavní, masivních pásů, ženských končetin a vnad.

„Kurva.“ ucedil skrz zaťaté zuby a začal střílet. Kulky se odrážely vždy s hlasitým cinknutím a odtrhávaly z konstruktu kusy masa. Tarzov skočil zátky za zbytky zídky, když začal konstrukt střílet ze všech hlavní a pohybovat se blíž k němu.

Dveře výtahu se otevřely. Nasraný Spaniel vešel do chodby a bez zastavení směřoval ke konstruktu s napřaženou trojbodovkou. Pár hlavní se začalo otáčet jeho směrem.

Spaniel přesně zamířil a třikrát vystřelil. Každý projektil zasáhl konkrétní místo. S dopadem třetího projektilu se konstrukt rozzářil nejdříve elektrickým výbojem a jakmile vzplanul, plamenem.

Bzučení hlavní téměř okamžitě přestalo.
Tarzov ze sebe sklepal omítku a beze slova prošel okolo Spaniela.
„No co je zas?“ ptal se Spaniel na jeho nevraživý pohled.
Tarzov odkopnul pár kusů hořícího silikonu a zkoumal konstrukt. Zvrácená kombinace kovu a tkáně sloužila pravděpodobně jako ochránce i partnerka.
„Pěkně hnusný.“ řekl Spaniel.

Vešli do dveří, ze kterých vykráčel konstrukt. Za rohem chodby byla velká místnost se stovkami polštářů a ještě horším smradem než v přízemí. Spaniel si s odporem přidržoval ruku u nosu a začal prohledávat záplavu polštářů.
Tarzov se sehnul a pod jedním z polštářů nahmatal svazek kabelů.

„Ty polštáře smrdí jak hovno.“ řekl Spaniel.

Tarzov ukázal Spanielovi kabely, ten zvedl obočí a Tarzov trhl.
Zpod polštářů, z rohu místnosti vyletělo malé vysušené tělo. Samá volná končetina a

rachtající kosti. Dopadlo to doprostřed místnosti.

Sklonili se nad skoro neslyšitelně dýchajícím tělem, které bylo napojeno přes kabely do zdí a pravděpodobně i do datapouště. Byl to muž, jak napovídal vyschlý artefakt mezi jeho nohama, který byl stejně jako všechny tělní otvory a spousta dalších míst, připojeny ke kabelovému systému. Smrad nabral na obrátkách.

Tarzov se znechuceně zeptal: „Jestli ty polštáře smrdí jak hovno, jak co smrdí tohle?“
Spaniel se poškrábal na zátylku: „Jak podhovno?“
Tarzov se na něj podíval.
„No co je zas? Ty ses ptal.“ řekl na obranu Spaniel.
Tarzov nohou otočil vyschlé tělo na břicho.
Spaniel se uchechtl a ukazoval na vysušenou hlavu: „Hele, podívej.“
Muž měl na hlavě, stejně jako všechny kabely, neodlučitelně přirostlou smyslovou helmu. Průhledným povrchem bylo vidět, jak má otevřené oči. Sledoval úplně jiný svět. O tenhle se vůbec nezajímal.
„Má fialový vlasy.“ pokračoval Spaniel a pohledem přeskakoval z těla na Tarzova. Ten zavrtěl marně hlavou a poodešel.
„No nic, co se dá dělat. Sme tu pracovně.“ řekl Spaniel a vystřelil do nehybného těla na zemi další sérii tří projektilů. Trojbodovka zapracovala ještě účinněji než předtím na konstruktovi. Místností se rozlehl puch spáleného masa.
Povzdechl si: „Škoda, že tu není ještě jeden. Bylo by to pěkně číselně sladěný.“
„Myslíš ty tvoje tři cesty výtahem?“ zazubil se Tarzov.
„Říkám ti netlem se tak!“ rozčiloval se Spaniel, zatímco odcházeli pryč.
U schodiště Tarzov přivolal výtah.
Za nimi stále hořel konstrukt a v místnosti i tělo.
„Mimochodem ty fialový vlasy mě připomněli, jako to bylo s tou holkou.“ prohodil Spaniel.
„Jo?“
Spaniel schoval trojbodovku do kabátu a hledal něco po kapsách.
„Nebezpečí nám vod ní určitě nehrozilo.“
„Jak to, že si seš tak jistej?“ ptal se Tarzov.
Spaniel naprázdno přecvakával s krytkou zapalovače, který vytáhl z kapes.
CVAK!
„Zabili sme ji.“
Tarzov chvíli zapřemýšlel. Zapalovač několikrát přecvakl.
CVAK! CVAK!
Spaniel vkročil do výtahu, který se před nimi otevřel a Tarzov šel hned za ním.
CVAK!
„Víš jak ti budu říkat?“ zeptal se Tarzov.
CVAK! CVAK!
Dveře výtahu se začali zavírat.
CVAK!
Tarzov se zazubil: „Datafeťák...“

//